

Timpul de strâmtorare: percepția că păcatul ucide

Miercuri, 1 februarie 2006

Donald K. Short

Serviciul din sanctuar a apărut din cauză că planul lui Dumnezeu a fost sabotat. Creatorul luase toate măsurile, asigurase totul pentru copiii Săi. Sănătatea și fericirea lor fizică și mentală erau rezolvate. Ei erau o parte a familiei cerești, iar legăturile familiei urmau să se dezvolte și mai strâns de-a lungul veșniciei. Ei se bucurau de comuniune cu Dumnezeu și cu îngerii sfinți. "Atâta timp cât rămâneau loiali legii divine, capacitatea lor de cunoaștere, de bucurie, de dragoste, urma să se dezvolte permanent. Ei urmau să obțină mereu noi comori de cunoștință, descoperind noi izvoare de fericire, obținând concepții despre nemăsurata dragoste a lui Dumnezeu din ce în ce mai clare" (PP 51). Dar planul lui Dumnezeu a fost împiedicat. Sabotorii intraseră în acțiune.

Raportul Scripturii este fără echivoc: Astăzi Adam se desfată vorbind față către față cu Dumnezeu. A doua zi, după neascultare, fugi din fața lui Dumnezeu. Era același Dumnezeu Creator și același Adam fizic. Schimbarea avusese loc în mintea lui Adam. Motivul acestei schimbări se află în șmecheria șarpelui în care s-a încrezut Adam. El credea că va ajunge ca Dumnezeu; aici se află adevărata rădăcină a păcatului.

Desigur, este imposibil ca omul să poată fi ca Dumnezeu dacă nu reușește să scape de El, adică să-L omoare. Logica acestei afirmații este simplă, căci Hristos spunea despre diavol că a fost ucigaș de la început (Ioan 8,44). Aceasta înseamnă că Satana i-a oferit lui Adam posibilitatea să scape de Dumnezeu, iar omul a acceptat oferta. Este greu de crezut că omul a realizat conștient acest lucru; se pare că a fost o acțiune inconștientă. Dar acest lucru nu schimbă rezultatul final. Tot așa, fără îndoială că Lucifer nu a înțeles profunzimea păcatului și rezultatele teribile ale acțiunii lui când a început să pună la îndoială autoritatea lui Dumnezeu. Totuși, acest lucru nu schimbă faptul că în momentul în care a fost de acord cu propunerea mentală, a devenit un ucigaș.

Așa cum promisese șarpele, ochii lui Adam și ai Evei s-au deschis. Au văzut că aveau nevoie de ceva să se îmbrace, iar Domnul, în îndurarea Sa, chiar în ceasul păcatului lor, le-a venit în ajutor. Le-a oferit haine din piele, ceea ce presupunea moartea unei făpturi. Următorul pas al omului în înțelegerea "binelui și răului" a fost să ia viața unei făpturi cu mâna lui - să ia viața pe care numai Dumnezeu putea să o dea. "Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie cumplit de dureroasă." Era prima oară când vedea moartea

(era și prima oară când universul vedea moartea). El tremura la gândul că păcatul lui a fost atât de mare încât cerea vărsare de sânge. El a început să fie astfel instruit în legătură cu jertfele și cu temelia sistemului sanctuarului, care nu a fost cunoscut de urmașii lui decât multe secole mai târziu. Adevărul teribil că păcatul produce moartea a început să se clarifice.

Dar istoria ne spune că oamenii nu au înțeles acest lucru. În mintea lor nu putea intra faptul că fiecare animal jertfit reprezenta rădăcina primului păcat, dorința de a fi ca Dumnezeu. Înțelegerea lor era atât de imatură, încât atunci când a venit, Mielul lui Dumnezeu nici nu a fost recunoscut. Acest lucru dă o semnificație profundă rugăciunii lui Hristos atârând pe cruce: "Tată, iartă-i căci nu știu ce fac" (Luca 23,34). Uimitor, păcatul veacurilor este un păcat necunoscut. Privind serviciul din sanctuar, universul întreg a început să înțeleagă că "tot ce nu vine din credință, este păcat" și că această problemă va deveni crucială la sfârșitul timpului, cum spunea Isus: "Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credința pe pământ?" (Romani 14,23; Luca 18,8). Transferul de încredere de la Dumnezeu la om a adus păcatul în această lume, și odată cu el a apărut "timpul" și ocolul pe care Dumnezeu nu l-a intenționat niciodată.

Acest ocol va continua atâta timp cât copiii lui Dumnezeu păstrează vrăjmășie împotriva Sa. Această vrăjmășie face lumea să se teamă de a doua venire a lui Hristos și speră ca evenimentul să aibă loc într-un viitor cât mai îndepărtat. Această vrăjmășie produce păcatul cu voia. Această vrăjmășie dă fiori reci adventiștilor, gândindu-se când va apare numele lor în fața judecății. Pavel aduce acest lucru în discuție în Romani 8,6: "Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Căci firea pământească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună."

Trebuie să înțelegem că "firea pământească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu" și că nu există nici un motiv pentru fiori reci, deoarece fiind duhovnicesc înseamnă viață și pace. Aceasta înseamnă că "răscumpărarea" nu poate fi completă până când această vrăjmășie nu este eradicată, iar poporul lui Dumnezeu nu este eliberat de ceea ce Crozier numea "dependența (de) și consecințele păcatului." Caracterul lui Dumnezeu fiind ceea ce este, a fost de acord să dea pe Fiul Său în mâinile oamenilor care doreau locul Său. El era de acord să plătească ultimul preț pe care îl cereau copiii Săi. El dorea ca ei să înțeleagă că păcatul este dorința de a-L ucide pe Dumnezeu.

Biserica urmează încă să înțeleagă acest lucru. Adevăratul "timp de strâmtorare" nu va fi durere fizică, sete, foame și tot ce au suferit martirii, ci o teribilă trezire a conștiinței care începe să vadă că păcatul ucide. O astfel de înțelegere nu poate veni decât la sfârșitul timpului, când sanctuarul urmează să fie curățit.

Dumnezeu a pregătit serviciul sanctuarului spre a ne ajuta să vedem exact ce dorește El să facă pentru noi. Fiecare animal junghiat de mâna păcătosului era un Calvar în miniatură. Scopul era descoperirea vrăjmășiei adânc ascunse, pe care păcătosul o are împotriva lui Dumnezeu. Se dovedea că Dumnezeu nu a reținut nimic, nici chiar pe Fiul Său, dacă astfel putea să-l facă pe om să vadă revolta atât de bine ascunsă în mintea lui. Serviciul trebuia să fie un catalizator care să înmoaie inima mândră și încăpățanată. Nimic în afară de

sânge nu putea șterge un păcat inconștient atât de profund ascuns - dorința de a-L ucide pe Dumnezeu.

Pentru unii care susțin că omul nu a avut niciodată o așa vrăjmășie ascunsă împotriva lui Dumnezeu, și că este o exagerare că omul s-ar gândi să-L omoare pe Dumnezeu, nu trebuie decât să privim la cuvintele lui Hristos din Matei 21, 33-44. El relatează aici pilda unui om care a plantat o vie pe care a lăsat-o în grija unor administratori, plecând într-o țară îndepărtată. Când s-a apropiat vremea culesului, stăpânul a trimis slujitorii să aducă prețul recoltei. Dar aceștia au fost tratați cu violență.

Când și al doilea grup de servitori a fost tratat la fel, stăpânul a trimis pe fiul său, sperând că va fi respectat. Isus însuși a fost Fiul trimis să aducă roada viei, dar când le-a spus ascultătorilor că și fiul va fi tratat la fel și chiar va fi omorât ca să pună mâna pe "moștenirea Sa," sau în realitate locul Său, ei au căutat și mai mult "să-L prindă", căci "înțelegeau că vorbea despre ei." Le era greu să accepte implicațiile păcatului ascuns adânc în inima lor.

În Ioan 8,33 Hristos vorbește fraților lui iudei. În acest dialog ei insistă că sunt sămânța lui Avraam; că el este tatăl lor și că nu sunt robii nimănui - fără să înțeleagă că Isus spunea că a comite păcat înseamnă a fi rob păcatului. Isus le spunea că ei caută să-L omoare, dar dacă ar fi copiii lui Avraam, și ai lui Dumnezeu, așa cum pretindeau, L-ar iubi și pe Hristos. El le spunea că ei sunt copii ai diavolului. Ei replicau că Isus este de la diavol. El a răspuns: "Eu nu am diavol; ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu;" El spunea că ei nu cunosc pe Tatăl Său. Sfârșitul pasajului confirmă tot ce a spus Isus, căci ei "au luat pietre să arunce în El."

Ceea ce le-a spus Isus lor ar trebui să ne deschidă nouă ochii. Ei nu făceau decât să transpună în acțiune ura îngropată adânc în inimile lor. Ei nu erau conștienți de această vrăjmășie. Isus a încercat să le facă cunoscut faptul că erau robi ai păcatului, fii ai diavolului, împreună vrăjmași contra Fiului și Reprezentantului lui Dumnezeu.

Eșecul lor de a înțelege a fost scris pentru avertizarea noastră.